

ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΤΗΣ 25ης ΜΑΡΤΙΟΥ

Κατὰ τὴν συνεδρίαν ταύτην παρέστησαν ὁ Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας κ. Γ. Παπανδρέου, ὁ Πρόεδρος τῆς Βουλῆς κ. Θ. Σοφούλης, ὁ Πρόεδρος τῆς Γερουσίας κ. Λ. Παρασκευόπουλος καὶ ὁ Ἀντιπρόεδρος τῆς Βουλῆς κ. Μ. Ἀργυρόπουλος.

ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΥ

Α. Χ. ΒΟΥΡΝΑΖΟΥ

—•••—

Η ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

Σάλπιγγες ἐωθινὰ ἀντήχησαν σήμερον ὁμανλον παιᾶνα, τὸν ἐπέτειον ὕμνον τῆς ἐθνικῆς παλιγγενεσίας καὶ σὺν αὐτῇ τῆς παλινζωΐας τοῦ ἀφθάρτου Ἑλληνικοῦ πνεύματος.

Ἡ Ἐλευθερία, θεόδοτος ἡγήτρια, ἔφερε τὸ Γένος ἡμῶν προβάδην ὑπὸ τὸν αὐτὸν πατρῶον οἶκον καὶ ὠδήγησεν εἴτα ἐν ὠρίμῳ χρόνῳ εἰς καθίδρυσιν τοῦ Τεμένους τούτου, ἐν ᾧ συναρμόζεται ἡ λατρεία αὐτῆς πρὸς τὴν λατρείαν τοῦ πνεύματος.

Ἡ αὐτὴ ἀνεπίληστος ἡμέρα, καθ' ἣν ἐξηγγέλθη ποτὲ τὸ Εὐαγγέλιον τῆς λυτρώσεως τῶν ἀνθρώπων καὶ ἔπειτα, μετὰ τόσα ἔτη καὶ τόσα συμβάντα, τὸ τῆς λυτρώσεως τῶν Ἑλλήνων, ἡ αὐτὴ ἔμελλε νὰ ταχθῇ πρὸς πάλιν ἀνοιξιν τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν. Καὶ ἰδὸν ἡμεῖς σήμερον μετὰ συμπλήρωσιν πενταετοῦς ἀγλαοῦ ζωῆς ἐορτάζοντες τὰ γενέθλια, εὐφρονες διὰ τὸ παρελθὸν καὶ εὐέλπιδες διὰ τὸ μέλλον.

Ἀνελάβομεν τὴν παλαιὰν κληρονομίαν μετὰ θάρρους ἀλλὰ καὶ ἐπιγνώσεως τῆς μεγαλειότητος τοῦ ἔργου, καὶ ἤδη ἐπιδιδόμεθα δραστηρίως πρὸς

ἀνακήπευσιν τοῦ φυτοῦ τοῦ Ἀληθοῦς τοῦ Καλοῦ καὶ τοῦ Ὠραίου. Τούτου δὲ τὰ σπέρματα κατὰγονται ἀπὸ τῶν προγονικῶν ἐκείνων, τὰ ὅποια πρὸ τούτων ἐτῶν εἶχεν ἀφειδῶς σκορπίσει ὁ Πλάτων εἰς τὸ γόνιμον ἔδαφος τοῦ κήπου τοῦ Ἀκαδήμου.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἡ ἱστορία ὑπῆρξε μακρὰ καὶ περιπετής. Ὁ χρόνος διέτρεψε πολλὰ καὶ ἀμείλικτος, αἱ τύχαι τῶν λαῶν μετεστράφησαν ἄρδην, οἱ ἐπιδρομεῖς διεδέχθησαν ἀλλήλους καὶ ἡμιλλήθησαν ὡς πρὸς τὴν βίαν καὶ τὴν σκληρότητα. Τὸ δόλοχρυσον φῶς, ὅπερ ἡκτινοβόλει ἄλλοτε ἀπὸ τῆς γῆς ταύτης πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν εἶχεν ὑποκυρβῆ καὶ τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα εἶχε πλέον θολωθῆ, εἶχε κλίνει ἐπὶ δύσιν.

Μέχρι εἰσέτι τῶν μέσων τῆς πρώτης π. Χ. ἑκατονταετηρίδος καὶ ἐπὶ τῆς ρωμαϊκῆς δεσποτείας ἠδυνήθη νὰ ἀκμάσῃ ἐν Ἀθήναις ἡ κληθεῖσα πέμπτη ἀπὸ Πλάτωνος Ἀκαδημία¹ ὑπὸ τὸν μαθητὴν καὶ διάδοχον τοῦ Φίλωνος, τὸν ἀσκαλῶνιον Ἀντίοχον, ὃν, ὡς ὕστατον Ἀκαδημαϊκόν, ὠνόμασαν οἱ μεταγενέστεροι «Κύκνον». Οὗτος δὲ νεωτερίζων ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ ἐκείνῃ ἐζήτησε νὰ συσχετίσῃ τὰς ιδέας αὐτῆς πρὸς τὰς τοῦ Ἀντικείνου καὶ τῆς Στοᾶς καὶ συναρμονιάσῃ οὕτω τὴν πλατωνικὴν πρὸς τὴν περιπατητικὴν καὶ στωϊκὴν φιλοσοφίαν. Ὑπῆρξε δὲ ὁ Ἀντίοχος βαθὺς μὲν φροντιστὴς καὶ εὐφραδὴς ρήτωρ, ὅστις ἐκτὸς πολλῶν φιλοσπουδῶν Ἑλλήνων ἔσχεν ὡς μαθητὰς τε καὶ φίλους ἐπιφανεστάτους τῆς ἐποχῆς ρωμαίους τὸν Κικέρωνα, τὸν Βροῦτον, τὸν Δούκουλον.

Ἀλλ' ἡ Ἀκαδημία ἐκείνη ἀπετέλεσεν ἐν τῇ ὑποδοῦλῳ πλέον Ἑλλάδι τὴν τελευταίαν ἀναλαμπὴν τοῦ ἀρχαίου πνευματικοῦ μεγαλείου καί, ἵνα ἐπαναλάβω τὸ αἰσχύλειον ρῆμα, «Κύκνον δίκην τὸν ὕστατον μέλψασα θανάσιμον γόον» ὑπέκλυσε καὶ ἐσβέσθη. Διὰ δὲ τῆς ἐκλείψεως τῆς πέμπτης Ἀκαδημίας ἐπῆλθε καὶ μακροτάτη διακοπὴ ἐν τῇ ἀναπτύξει τῆς ἀνωτέρας ἐν Ἑλλάδι φιλοσοφικῆς σκέψεως. Τὰ διανγῆ τῆς Ἑλληνικῆς σοφίας νάματα φεύγοντα μετωχτεύθησαν τὸ πλεῖστον πρὸς τὴν κληθεῖσαν Ἀλεξανδρινὴν Σχολήν, ἐξ ἧς ἐπὶ 350 σχεδὸν ἔτη ἀνεπέμποντο αἱ τελευταῖαι, ἰδίως εἰς τὰς ἐπιστήμας ἀφορῶσαι, ἀνταύγειαι τοῦ πνευματικοῦ τῶν Ἑλλήνων κάλλους.

¹ ΣΕΞΤΟΥ ΕΜΠΕΡΙΚΟΥ: Πυρρώνειοι ὑποτυπώσεις, 50, 13., Ἔκδ. Bekker, Βερολ., 1842.

Εἰς δὲ τὰς Ἀθήνας πρὸ τῆς πλήρους αὐτῆς σβέσεως ἀναδανλίζεται εἰσέτι πρὸς καιρὸν ἢ παιδεία διὰ τῆς Σχολῆς, εἶδους Διδασκαλείου, ἣν ἴδρυσαν καὶ ὑπεστήριξαν οἱ Ἀντωνῖνοι, καὶ κυρίως ὁ Μάρκος Αὐρήλιος, καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐξέλαμψεν ὥσπερ διάπτων ὁ περιόδοξος νεοπλατωνικὸς Πρόκλος, ἕως οὗ μετ' αὐτὸν ἐπεγένετο καὶ τῆς σχολῆς ἐκείνης ἢ διάλυσις ὡς ἀσκούσης τὴν θρησκευτικὴν τῶν εἰδώλων.

Πολλῷ βραδύτερον ἀπετέλεσεν ἀπόπειραν ἀναβιώσεως τῆς πλατωνικῆς ιδεολογίας ἢ κατὰ τὸ 1440 συσταθεῖσα ἐν Φλωρεντίᾳ Ἀκαδημία ὑπὸ τοῦ φιλογραμμάτου Ἀρχοντος Κοσμᾶ τῶν Μεδίκων, σφόδρα ἐπηρεασθέντος ἐκ τῆς διδασκαλίας τοῦ ἡμετέρου Γεωργίου Γεμιστοῦ ἢ Πλήθωνος τοῦ ἐντρίβεσταίου περὶ τὴν πλατωνικὴν φιλοσοφίαν ἀνδρός. Ἐπὶ κεφαλῇ δὲ τῆς Ἀκαδημίας ταύτης ἔστη μετ' οὐ πολὺν ὁ περίφημος πλατωνικὸς, ἱατρὸς καὶ φιλόσοφος *Marsilius Ficini*, εἰς ὃν ὀφείλονται αἱ πρῶται εἰς τὴν λατινικὴν γλῶσσαν μεταφράσεις οὐ μόνον τῶν συγγραμμάτων τοῦ Πλάτωνος, ἀλλὰ καὶ τῶν τῶν νεοπλατωνικῶν Πλωτίνου, Πορφυρίου, Ἰαμβλίχου καὶ Πρόκλου. Τὸ ὅλον αὐτοῦ ἔργον ἐπεστέγασεν ὁ σοφὸς οὗτος διὰ τῆς συγγραφῆς πλήρους συστήματος πλατωνικῆς θεολογίας ὑπὸ τὸν τίτλον *Theologia Platonica seu de immortalitate animorum ac aeterna felicitate*, διὰ τοῦ ὁποίου προσεπάθησεν εἰλικρινῶς νὰ συνδνάσῃ τὸν ἰδανικὸν καὶ μυστικὸν δογματισμὸν τῆς Ἑλληνικῆς φιλοσοφίας πρὸς τὰς χριστιανικὰς πεποιθήσεις τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Τὴν δὲ προσπάθειαν ταύτην διετήρησεν ὁ *Ficini* ἀναλλοίωτον μέχρι τέλους τῆς ζωῆς αὐτοῦ, τῷ 1499, μεθ' ὃ ἐπῆλθε καὶ τὸ τέλος τῆς ἐν Φλωρεντίᾳ παροδικῆς ἐκείνης *Accademia platonica*.

Ἐν τούτοις τὸ πλατωνικὸν σπέρμα εἶχε πλέον ριφθῇ, εἶχεν ἤδη εὐρεῖ ἐν Ἰταλίᾳ πρόσφορον καὶ φιλόξενον ἔδαφος. Ἐν Νεαπόλει ἰδρύετο πάραντα ἢ πλατωνίζουσα *Accademia Pontaniana* κληθεῖσα οὕτω ἀπὸ τοῦ κυρίως ἀναδείξαντος αὐτὴν ἱστορικοῦ καὶ ποιητοῦ *Giovanni Pontano*. Εἶτα ὀνομαστὴ μεταξὺ ἄλλων, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ γέννημα τῶν πλατωνικῶν ἰδεῶν, ἢ ἐν ἔτει 1582 ἰδρυθεῖσα ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ *Grazzini* ἐν Φλωρεντίᾳ *Accademia della Crusca* (Ἀκαδημία ἢ τῶν πιτύρων), ἣς ἡ ἀλλόκοτος ὀνομασία ἡνίσσεται εἰς τὸν κύριον αὐτῆς σκοπὸν, ἥτοι εἰς τὴν ἀποκάθαρσιν τῆς γλώσσης δι' ἀπο-

χωρισμοῦ τοῦ ἀγνοῦ ὕλικου — οἶονεὶ τοῦ σιταλεύρου — ἀπὸ τῶν πιτύρων τοῦ χυδαίου λόγου, ἐφ' ᾧ καὶ ἔσχεν ὡς ἔμβλημα τὴν κρησέραν. Ἀπὸ τῆς Ἀκαδημίας ταύτης προῆλθε τὸ περίφημον *Vocabolario della Grusca*, ὅπερ καὶ νῦν ἔτι ἀποτελεῖ τὸ ἀνθεντικώτερον λεξικὸν τῆς ἰταλικῆς γλώσσης.

Ἐν συνεχείᾳ ἔπειτα καθιδρύθη ἐν Ρώμῃ ὑπὸ τοῦ πρίγκηπος *Cesti* τῷ 1603 ἡ Ἀκαδημία τῶν *Λυγκείων* (*dei Lincei*), ἥς ἐπιφανέστατος ἐταῖρος ὑπῆρξεν ὁ Γαλιλαῖος, καὶ κατόπιν ἄλλαι καὶ ἄλλαι εἰς τε τὴν Ἰταλίαν ὡς καὶ τὰς λοιπὰς χώρας τὰς κληρονόμους τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁμως προέχουσαν θέσιν ἀπέκτησεν ἡ ἐν Παρισίοις ὑπὸ τοῦ βασιλικοῦ συμβούλου *Valentin Conrart* σπαργανωθείσα, ὑπὸ τοῦ *Richelieu* δ' ἐν ἔτει 1635 νομοθετηθεῖσα ἐξάκουστος Γαλλικὴ Ἀκαδημία.

Κατὰ τὴν περίοδον τῆς λαμπρᾶς ἐκείνης πνευματικῆς ἐπανακμῆς ἡ Ἑλλὰς ἔκειτο δεσμία σώματι καὶ ψυχῇ καὶ κατάσχετος ὑπὸ τοῦ τρόμου, ὃν ἐξαπέλυνον οἱ τριγύροθεν περισφίγγοντες κατακτηταί. Ἡ παλαιὰ αἴγλη ἐκφυγοῦσα ἀπὸ πολλοῦ κατηύγαζε τοὺς ὁρίζοντας ἄλλων χωρῶν, τὰ δένδρα τοῦ Πλατωνικοῦ κήπου ἠφανίσθησαν, τὸ ἔδαφος ἠὲ χυμύθη, ὁ ζωηφόρος ἀῆρ ἐμολύνθη καὶ οἱ σπόροι ἐξηράνθησαν! Ἀλλὰ σπόροι, οὓς παρήγαγεν ἡ πλατωνικὴ καλλιέργια, καὶ ἂν πέσωσιν ἐπὶ ἀφόρου γῆς καὶ γηράσωσι καὶ ξηρανθῶσι, δὲν σήπονται, δὲν οὐδενίζονται. Ὑπὸ τὸ ξυλῶδες αὐτῶν κέλυσος ἐγκλείουσι πάντοτε τὸ μυστηριῶδες μόνιον, τὸν πυρῆνα τῆς ζωῆς, ἔτοιμον πρὸς ἔκφανσιν, πρὸς βλάστην, ὅταν ὁ κόκκος ἐπαναχθῇ ὑπὸ τὸ ἀπαλὸν στρῶμα παρθένον γῆς, τὸ στάλαγμα τῆς δρόσου, τὴν αὔραν τοῦ λυκαυγοῦς, τὴν πνοὴν ἐλευθέρου ἀέρος.

Παρήλθεν οὕτω χρόνος πολὺς καὶ τραχύς, ἕως ὅτου φθάσῃ ἡ εὐλογητὴ ἡμέρα, ἕως ἡ βῶλος χλοάσῃ. Ἵνα δ' ἀπαλύνωσι τὴν ἐκ παλαιοῦ ἀνχμώδη γῆν καὶ ζωπυρῶσωσι τὴν ἄλλην φύσιν, εἰργάσθησαν οἱ Ἕλληνες ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ἔτη συναγειρόμενοι ἀπὸ συνθήματος, ὅπερ ἔδωκαν οἱ ἱεροφάνται τοῦ 21. Αὐτοὶ πρῶτοι ἀνέσκαψαν διὰ τῆς ἀλυγίστου σπάθης τὴν σιφρὰν γῆν, ἐπότισαν τὸ χῶμα δι' ἀγνοῦ αἵματος, ἀπέδωκαν εἰς αὐτὸ τὴν ἱκμάδα καὶ παρεσκεύασαν τὴν αἰθρίαν.

Ὅταν δ' ἔπειτα ὁ ἀπὸ πολλοῦ ρικνὸς σπόρος ἐπανέπεσεν ἐπὶ γῆς νεοϋρ-

γοῦ, ἐν τῷ μέσῳ ζωογόνου κόλπου, ἀπηλλάγη βαθμηδὸν τῆς μακροῦς νάρκης, ἀνεβλάστησε καὶ ἀνεπτύχθη πρὸς κλῶνας εὐθαλεῖς καὶ παρήγαγεν εὐχύμους καρπούς, οἵτινες συγκομίζονται ἄρτι ἐν τῷ περιβόλῳ τούτῳ, δι' οὗ ἀνέζησεν ἡ ἕκτη αὕτη ἀπὸ Πλάτωνος Ἀκαδημία.

Σὺν τῇ ἀναστάσει τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς, σὺν τῇ κραταιώσει τῆς Ἑλευθερίας καὶ τῆς Πατρίδος, ἀνέστη καὶ ἐκρατύνθη καὶ τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα, διότι καὶ αὐτὸ μόνον ὑπὸ αἴθριον, γαλανόν, τὸν οὐρανὸν τῆς Χώρας ταύτης, τὸν ἐλεύθερον ὀρίζοντα, οἷον διήνοιξαν οἱ ὑπέρμαχοι τῆς ἐθνικῆς ἀποκαταστάσεως, ἡδύνατο νὰ ἀναφανῇ, νὰ ἀναθάλλῃ. "Ανευ τῆς χαλυβδίνης ἐμμονῆς Ἐκείνων ἡ ἐλευθερία θὰ ἀπετέλει δι' ἡμᾶς μίαν ἀνάμνησιν καὶ τὸ πνεῦμα μίαν λέξιν. Ἀλλ' ἴσως ἡ ἀνάστασις καὶ τῶν δύο ἐν Ἑλλάδι δὲν ἐγένετο ἐπὶ ζημίᾳ τοῦ ἄλλου κόσμου· εὐθύφρονες φίλοι καὶ δικαιοκρίται δὲν ἐδίστασαν τυσάκις νὰ τὸ διακηρύξωσι. Καὶ τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἔρχονται εἰς τὴν μνήμην μου οἱ λόγοι ἐνός, τοῦ ὑφιλάλου ὑμνωδοῦ τῆς Πατρίδος ἡμῶν καὶ εὐφρόγρον ποιητοῦ Γουλιέλμου Μύλλερ¹ ἐρωτῶντος :

Τί θὰ ἦσουν αἱ Ἑλλὰς
δίχως τὴν Ἑλευθερίαν ;
Δίχως Σὲ ὁ ἄλλος κόσμος
τί θὰ ἦτανε Ἑλλάς ;

Ὡσὰν ἐκτελεστῆς τῆς τιμαλφοῦς διαθήκης ἐτάνυσεν ἔπειτα ἡ Ἑλευθερία ἐκείνη τὰς λευκὰς πτέρυγας πρὸςπραγματώσιν τοῦ ωραίου οὐνείρου καὶ ἔβη πέραν, ἀκόμη πέραν ! Ἐφερε τὸ φῶς, τὴν ζωὴν, εἰς τόσους ἄλλους προγονικοὺς τόπους, πρὸς τοὺς ὁποίους ἐβάδισεν ἡ Δόξα, στερεῶς τὴν ὁδόν, ἣν ἀνέταμεν ὁ νοῦς καὶ ἡ ἀλκὴ προδρομῶν τῆς συγχρόνου ἐποχῆς, ἀπὸ τῶν πρώτων πολιτῶν ἕως τῶν ἀγνώστων πολεμιστῶν.

Συνηγμένοι δὲ σήμερον ἐνταῦθα, ἀπελεύθεροι, ὑπὸ τὸν περικαλλῇ τοῦτον Ναόν, ὑπὸ τὸ θεῖον στερέωμα τῆς Εἰρήνης ἐσμὲν εὐτυχεῖς δοξάζοντες τοὺς δημιουργοὺς αὐτῆς τε καὶ τῆς ἀνανήψεως τῆς Ἑλληνικῆς διανοήσεως. Καὶ ἐὰν ἀπότοκος τῆς Ἑλευθερίας ἡ Εἰρήνη, αὐτὴ προάγῃ καὶ καλλύνῃ τὴν Σκέψιν, εὐστόχως ἡ Ἀκαδημία αὕτη ἡ θεραπεύουσα τὴν

¹ W. MÜLLER: Neue Lieder der Griechen : *Hellas und die Welt*.

διάνοιαν φέρει ὡς ἔβλημα τὴν Θεὰν τῆς Σοφίας καὶ τῆς ἐλαίας τὸν θαλλόν.

Ὑπὸ τοιαύτην σεμνὴν αἰγίδα εἰσέρχεται ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν εἰς τὸ ἔκτον ἔτος τοῦ βίου αὐτῆς καὶ αἰσθάνεται — ὀφείλω ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης νὰ τὸ τονίσω — ἀκροατὴν συγκίνησιν ἐπὶ τῇ θεομῇ στοργῇ, ἣτις πανταχόθεν τοῦ Ἑθνους ἐκδηλοῦται πρὸς αὐτὴν τοσούτω περιφανῶς. Εἴμεθα εὐγνώμονες καὶ ὑπερήφανοι, ἀλλ' ἀναμετροῦμεν καλῶς καὶ τὰς ὑποχρεώσεις, αἱ ἐπιβάλλει ἡμῖν ἡ τοσαύτη ἐμπιστοσύνη. Καὶ πιστοὶ πρὸς τὰς μεγάλας παραδόσεις τῆς Ἱστορίας τῆς χώρας ταύτης, κρατυνόμενοι, ἐμψυχούμενοι ἀπὸ τὴν ἐκδήλωσιν τοιούτων πρὸς ἡμᾶς αἰσθημάτων, θέλομεν πολλαπλασιάσει τὰς προσπάθειάς ἡμῶν διὰ τὴν εὐόδωσιν τοῦ εὐγενοῦς Ἔργου τῆς Ἀκαδημίας, διὰ τὴν προαγωγὴν τῆς Ἐπιστήμης, τὴν ἐξύψωσιν τῆς Τέχνης, τὴν ἐπιβράβευσιν τῆς Ἀρετῆς, τὴν ἀντάμειψιν τῆς Ἀξίας, τὴν ἀνάδειξιν τῆς Ἀριστείας, τὴν ἀμύλλαν τῆς Νεότητος καὶ ἐν γένει πᾶσαν δοξοφόρον πράξιν διὰ τὴν γλυκεῖαν Πατρίδα μας, τὴν προσφιλεῖν μας Ἑλλάδα.

ΛΟΓΟΣ ΓΕΝΙΚΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΕΩΣ

ΣΙΜΟΥ ΜΕΝΑΡΔΟΥ

ΑΠΟΝΟΜΗ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

Κατὰ τὴν μεγάλην ἐπανάστασιν μετὰ τὴν λαμπρὰν ἀπήχησιν τῶν πρώτων Ἑλληνικῶν τροπαίων οἱ νηφαλιώτατοι τῶν ξένων φιλελλήνων, ἐξέφρασαν τὴν ἐλπίδα ὅτι οἱ Ἕλληνες ἀπαλλασσόμενοι τοῦ ζυγοῦ, «γρήγορα θὰ φθάσουν καὶ ἴσως θὰ ὑπερβοῦν κατὰ τὸν πολιτισμὸν τοὺς λοιποὺς Εὐρωπαῖζοὺς λαούς».

Ὑπερβολικὴ αἰσιοδοξία!

Ἡ πείρα ἐνὸς αἰῶνος κατέδειξεν ὅτι ἡ ἀνάκτησις ἐπιστήμης, ἡ ἀναγέννησις καλλιτεχνίας, ἡ ἀναδημιουργία πεζογραφίας ἀπαιτεῖ μακροτέρας καὶ δυσκολωτέρας προσπάθειας. Καὶ τὸ σπουδαιότερον, ὅτι πάντα ταῦτα τὰ ἠθικὰ ἀγαθὰ εἶναι ἀχώριστα τῆς πολιτικῆς εὐκοσμίας καὶ τῆς ἀγωγῆς τῶν πολιτῶν, ὅτι δηλαδὴ τὸ μυροβόλον ἄνθος τοῦ πολιτισμοῦ εἶναι ἐπιγέννημα σταθεροῦς καὶ συνετῆς καλλιέργειας.

Τὴν ἐπίβλεψιν μεγάλου μέρους τῶν προσπαθειῶν τούτων ἀνέλαβεν ἀπὸ 5 ἐτῶν ἡ Ἀκαδημία. Καὶ συνερχόμεθα, Κυρίαί μου καὶ Κύριοι, δις τοῦ ἔτους διὰ τὰ ἐξαγγελλόμενα τὰς ἡμετέρας γνώμας. Κατὰ τὴν σημερινὴν μάλιστα ἐορτὴν ἔχοντες πλήρεις ἀναμνήσεων τὰς ψυχάς, συνδυάζομεν διπλοῦν καθήκον, τὰ δοξάζωμεν τοὺς ὑπερόχους θεμελιωτὰς καὶ τὰ παραθαρούνωμεν τοὺς φιλοτίμους ἐργάτας τοῦ μεγαλείου τῆς Πατρίδος.

Καὶ δὴ πρῶτον ἀνέλαβεν ἡ Ἀκαδημία τὰ συνεχίσῃ τὴν ἀπονομὴν τοῦ Ἑθνικοῦ Ἀριστείου, ὅπερ κοσμεῖ ἐκ περιτροπῆς διαφόρους πνευματικούς ἐργάτας. Ἐφέτος ἦλθε πάλιν ἡ σειρὰ ἐνὸς καλλιτέχνου, ἐπειδὴ δὲ ὅλαι αἱ ἄλλαι καλαὶ τέχναι ἐτιμήθησαν προηγουμένως, ἀπεφασίσαμεν τὰ τιμῆσωμεν σήμερον ἀρχιτέκτονα. Ἡ ἐκλογή ἐννοεῖται ἥτο δύσκολος μεταξὺ περισσοτέρων ἀξίων. Ἀλλ' ἡ τιμὴ ἔπεσεν εἰς τὸν κ. Ἀριστοτέλη Ζάχον. Ὁ Μακεδὼν καλλιτέχνης, ἀφοῦ ἐσπούδασε καὶ εἰργάσθη ὡς κρατικὸς ὑπάλληλος ἐπὶ 17 ἔτη ἐν Γερμανίᾳ, εἶναι γνωστὸς καὶ ἔξω τῆς Ἑλλάδος ὡς θιασώτης τῆς βυζαντινῆς τέχνης. Καὶ πρῶτον μὲν ὡς ἄριστος γνώστης τοῦ μετὰ τὴν ἀγίαν Σοφίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἱστορικωτάτου ναοῦ τοῦ ἁγίου Δημητρίου τῆς Θεσσαλονίκης ἀνοικοδομεῖ αὐτὸν ἀπὸ τῆς μεγάλης πυρκαϊᾶς τοῦ 1917. Ἐπειτα δ' ἐφαρμοζὼν τὸν βυζαντινὸν ῥυθμὸν διερρύνμισε καὶ ἀνήγειρε νέα ἐπαύλια καὶ οἰκίας. Ἀλλ' ὁ κ. Ζάχος καταγίνεται καὶ εἰς ἄλλα. Ἐμελέτησε καὶ τὴν λαϊκὴν ἀρχιτεκτονικὴν, τὴν διαμορφωθείσαν συμφώνως πρὸς τὸ ἡμέτερον κλίμα, καὶ τὴν λαϊκὴν διακοσμητικὴν καὶ κατήρτισε τὴν ἀρτιωτάτην συλλογὴν λαϊκῶν τεχνουργημάτων. Τὴν τῶν κεντημάτων ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ *Volkskunst in Europa* τὸ 1926 ὁ Gelbert, ἀποφαινόμενος ὅτι «χάριν τοῦ κ. Ζάχου ἡ Ἑλλὰς ἀντιπροσωπεύεται κατὰ τοῦτο πληρέστερον πάσης ἄλλης εὐρωπαϊκῆς χώρας». Ἀλλ' ἀκόμη ἀξιολογωτέρα εἶναι ἡ χρυσοχοϊκὴ του συλλογὴ. Πρὸς τούτοις ὁ κ. Ζάχος συγγράφει ἐλληνιστὶ καὶ γερμανιστὶ ἀξιολόγους σχετικὰς πραγματείας, καθὼς τὰ «Γορτυνιακὰ μνημεῖα» (Ἀρχαιολογικὸν δελτίον 1922) καὶ ἐσχάτως τὸ «Βημόθυρον τοῦ 14^{ου} αἰῶνος» (Ἑπειρωτικὰ Χρονικὰ 1928). Τὴν πολυχρόνιον καὶ ποικίλην ταύτην δρᾶσιν ἠθέλησε τὰ ἐπιβραβεύσῃ ἡ Ἀκαδημία ὡς ἀναφερομένην εἰς τὴν μεσαιωνικὴν καὶ νεωτέραν ἐθνικὴν τέχνην.

Τὸ δὲ βραβεῖον τῆς Ἀρετῆς καὶ αὐτοθυσίας ἡ Ἀκαδημία ἀπονέμει ἐφέτος πρῶτον εἰς τὸν μαθητὴν τῆς Σχολῆς τῶν Ἐφέδρων ἀξιωματικῶν Σαραντάκων Δημητρίον, ὁ ὁποῖος ἔσωσε τὴν ζωὴν συμμαθητοῦ του κινδυνεύσας τὴν ἰδικήν του ὡς ἐξῆς. Τὸ πρῶτ' τῆς 7^{ης} τοῦ περυσικοῦ Αὐγούστου, κατὰ τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἁρμοδίου λοχαγοῦ, ἐν ᾧ τὸ τιμῆμα τῶν μαθητῶν τοῦ ἱππικοῦ ἀσκούμενον ἐκινεῖτο εἰς προνομίην ἐν καλπασμῷ, ὁ μαθητὴς Δράλαπας κατέπεσεν εἰς ἀκάλυπτον πηγάδι βάθους 10 περίπου μέτρων. Τὸ χειρότερον ἦτο ὅτι κατέπεσεν ἐπάνω του καὶ ὁ ἵππος. Τότε ὁ Σαραντάκος κατέβη δεμένος εἰς σχοινίον, ἀπήλλαξεν ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ ἀλόγου καὶ ἀνεσῆκωσεν ἀναίσθητον ἤδη τὸν Δράλαπαν, ὁ ὁποῖος συνῆλθε μόνον ἀφοῦ ἐνοσηλεύθη. Ἡ Ἀκαδημία, ὅπου παρέπεμψε τὰ πιστοποιητικὰ ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου, ἀπονέμει εἰς τὸν γενναῖον δεκανέα τὸ βραβεῖον τῆς αὐτοθυσίας καὶ χρηματικὸν ἔπαθλον 3.000 Δρχ.

Ἄλλου εἴδους ἀρετὴν ἐπέδειξεν ἡ διδασκάλισσα Κυρία Καλλιόπη Δημητριάδου. Διδάσκουσα οὐχὶ ἀκινδύνως ἐπὶ Τουρκοκρατίας εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Ἀντικῆς Μακεδονίας, ὅπου εἰργάζοντο δραστηρίως ἀντίπαλοι διδάσκαλοι καὶ ἀντάρται, ἐξακολουθεῖ καὶ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τὸ ὑψηλὸν τῆς ἔργον. Ἡ Ἑλληνοπρεπὴς διαπαιδαγώγησις μαθητριῶν, πολλάκις ἐν μέσῳ ξενοφώνων, δὲν εἶναι κατόρθωμα μιᾶς ἡμέρας. Χρειάζεται αὐτοθυσίαν καὶ φιλοπατρίαν ἀληθινήν, ὅλην ἐκείνην τὴν ἀρετὴν, ὅσην ἀπαιτεῖ τὸ μετριοφρον ἐπάγγελμα τοῦ διδασκάλου. Ἡ Ἀκαδημία βραβεύει καὶ χρηματικῶς μὲ 3.000 Δρχ. τὴν Κυρίαν Καλλιόπην Δημητριάδου, ὡς ὑπόδειγμα τῶν ἀφανῶν τῆς παιδείας λειτουργῶν, ὅσοι πιστεύουν ἀκόμη εἰς τὰ ἰδανικὰ τῆς θρησκείας καὶ τῆς πατρίδος.

Ἄλλ' ἀπονέμομεν ἐπίσης θερμὸν ἔπαινον εἰς τὴν Κυρίαν Σοφίαν Φραγκούλη, τὸ γένος Καλκάνη, ἡ ὁποία διέσωσεν ἐκ βεβαίου πνιγμοῦ ἐντὸς τοῦ λιμένος Λευκάδος τέκνον πρόσφυγος πεσὼν εἰς τὴν θάλασσαν, ῥιφθεῖσα αὐτὴ διὰ μιᾶς ἐνώπιον διαφόρων λεμβούχων. Τοιαύτη ἐτοιμότης καὶ αὐταπάρησις Κυρίας περιποιεῖ τιμὴν εἰς τὰς Ἑλληνίδας.

Ἡ Ἀκαδημία πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεῦνης προεκήρυξεν ὅτι ἐκάστη Τάξις θ' ἀμείψῃ διὰ δέκα χιλιάδων δραχ. τὰ κατ' αὐτὴν ἄξια τοιαύτης

ἐνισχύσεως ἔργα. Καὶ τὸ μὲν βραβεῖον τῆς Τάξεως τῶν Γραμμάτων ἀπένειμε κατὰ Δεκέμβριον εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἑπειρωτικὰ Χρονικά». Τὸ δὲ τῆς Τάξεως τῶν Ἐπιστημῶν ἀπονέμει σήμερον ὁλόκληρον εἰς τὸ ἑκτενὲς σύγγραμμα τοῦ καθηγητοῦ κ. Σπυρίδωνος Δοντᾶ ἢ «Φυσιολογία», ὡς περιέχον καὶ πολλὰς ἰδίας ἐρεῦνας τοῦ συγγραφέως. Τέλος τὸ τῆς Τάξεως τῶν Κοινωνικῶν Ἐπιστημῶν διενεμήθη ἐξ ἡμισείας α') εἰς τὸ ἔργον τοῦ καθηγητοῦ κ. Κωνσταντίνου Λογοθέτου «Φιλοσοφία τῶν Πατέρων» ἀξιόλογον ἰδίως διὰ τὴν περὶ τῶν Ἑλλήνων Πατέρων ἐργασίαν, ἣτις δεικνύει τὰ πρὸς τὴν φιλοσοφίαν ἐκάστου συνημμένα θεολογικὰ στοιχεῖα. Καὶ β') εἰς τὸ ἔργον τοῦ κ. Αἰμωσθένους Στεφανίδου, τὸ ἐπιγραφόμενον «Εἰσροὴ ξένων κεφαλαίων» καὶ πραγματευόμενον διὰ μακρῶν ἐν τῶν σπουδαιωτάτων οἰκονομικῶν θεμάτων τῆς τελευταίας δεκαετίας, ἀφ' ἧς δηλαδὴ ἡ Ἀμερικὴ ἀπὸ ὀφειλέτιδος κατέστη πιστώτρια τῆς Εὐρώπης. Τὸ τελευταῖον κεφάλαιον πραγματεύεται ἐμβριθῶς τὴν ἡμετέραν κοινωνικὴν οἰκονομίαν· ὅθεν ἡ Ἀκαδημία βραβεύει τὸ ἔργον, ἐπιδεικνύουσα καὶ τὴν στοργικὴν προσοχήν, μεθ' ἧς παρακολουθεῖ τὴν προκοπὴν τοῦ νεαροῦ Πανεπιστημίου τῆς Θεσσαλονίκης.

Λύο Λαμπίκεια βραβεῖα 4.500 δραχ. ἑκάτερον, ἦτοι :

α') τὸ τῆς Σχολικῆς Ὑγιεινῆς ἀπένειμεν ἡ Ἀκαδημία εἰς τὸν κ. Ἐμμ. Λαμπάριον κυρίως διὰ τὸ σύγγραμμά του «Σχολικὴ Ὑγιεινή», ἀξιολογώτατον βοήθημα παντὸς σχολιάτρου καὶ δι' ἄλλα σχετικὰ δημοσιεύματά του, γενόμενα κατὰ τὴν τελευταίαν τριετίαν.

β') δὲ τὸ τῆς Σωματικῆς Ἀγωγῆς τῶν νέων εἰς τὸν κ. Ἰωάννην Χρυσάφην διὰ τὴν νέαν (Δ') ἀναθεωρηθεῖσαν ἔκδοσιν τοῦ ἔργου «ἡ Γυμναστικὴ κατὰ τὸ Σουηδικὸν σύστημα» (σελ. 528), ἔργον ἀληθῶς ἐμβριθεστάτου καὶ παρέχοντος σύστημα πληρὲς, εἰσάγοντος δὲ καλοὺς ἐλληρικοὺς ὅρους. Τέλος ἡ Ἀκαδημία ἐπαινεῖ τὴν «Ἱστορίαν τῆς Γυμναστικῆς» τοῦ κ. Εὐαγγέλου Παυλίνη.

Τὸ Βικέλειον βραβεῖον (4.500 δραχ.) ὑπῆρξε περιζήτητον. Εἰς τὴν Ἐθνικὴν Βιβλιοθήκην κατετέθησαν 33 βιβλία ἐκδοθέντων κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος μυθιστορημάτων καὶ σειρᾶς διηγημάτων. Μεταξὺ τούτων ἡ Ἀκαδημία διέκρινεν ὡς προέχοντα τὸν νέον τόμον τοῦ κ. Ἀντωνίου Κ. Τραυλαντώνη, τὸν περιέχοντα 15 νέα διηγήματα καὶ ἐπιγραφόμενον ἐκ τοῦ πρώτου «Ἀπολογία Μισανθρώπου». Ὁ κ. Τραυλαντώνης εἶναι ἀπὸ πολλοῦ γνωστός, ὅχι μόνον ὡς γυμνασιάρχης καὶ Ἐκπαιδευτικὸς Σύμβουλος, ἀλλὰ καὶ ὡς γόνιμος διηγηματογράφος. Ἡ ἀξία του ἀνεγνωρίσθη ἀπὸ τοῦ διηγήματός του «Διετὴς θητεία», ὅπου διηγεῖται τὸν βίον τοῦ στρατιώτου μὲ τόσῃ χάριτι καὶ ἀγάπῃ πρὸς τὸ ἐντιμώτατον τοῦτο εἶδος τῆς ζωῆς. Καὶ τὰ νέα του διηγήματα διακρίνονται διὰ τὴν σαφεῖ διαγραφὴν τῶν προσώπων, τὸν φυσικὸν χειρισμὸν

τοῦ μύθου, τὴν ἀβίαστον γλῶσσαν, τὴν λανθάνουσαν εὐτραπέλιαν καὶ τὴν ἰδιαίτεραν φιλοσοφικὴν διάθεσιν τοῦ συγγραφέως. Ὁ κ. Τραυλαντώνης οὐδέποτε κουράζει τὸν ἀναγνώστην. Παραδείγματα ὁ «Ζωγραφιστὸς γαμβρός», ἐπεισόδιον τῆς διαβάσεως τοῦ Μπαίρον ἀπὸ τὰ Ἰωάννινα, «ὁ Πολυέλαιος τῶν Βουρβόνων» σκιαγράφημα τοῦ βίου τῶν Ὑδραίων ἐπὶ Λαζάρου Κουντουριώτη, «Τὸ καταμεσήμερο στὸ πηγάδι» καὶ ἡ «Ζηλιάρα».

Καὶ τώρα ἐρχόμεθα εἰς τὴν λυρικὴν ποίησιν, εἰς τὸ λιτόν, ἀλλὰ περιπόθητον Λαμπίκειον ἔπαθλον τῶν λυρικῶν συλλογῶν, ὅσαι ἐξεδόθησαν κατὰ τὰ ἔτη 1929-30 καὶ κατετέθησαν εἰς τὴν Ἑθνικὴν Βιβλιοθήκην. Ὁ ἐπίσημος κατάλογος ἀναγράφει τοιαῦτα βιβλία ὅχι ὀλιγώτερα τῶν 47, τὸ δὲ σπουδαιότερον πολλὰ τούτων εἶναι δόκιμα ἔργα ποιητῶν ἀνεγνωρισμένων. Ὅθεν ἡ σύγκρισις αὐτῶν καὶ βαθμολογία δὲν ἦτον εὐκολός. Ἀλλ' ὅπως δῆποτε προέχοντα ἐξέλεξεν ἡ Ἀκαδημία δύο, εἰς τὰ ὅποια καὶ κατανέμει τὸ βραβεῖον.

Α' εἰς τὰ «Τραγούδια τῆς Ἀνατολῆς» τοῦ Μιχαὴλ Ἀργυροπούλου. Ποῖος ἀπὸ ὅσους ἐγνώρισαν τὴν ποθεινὴν Σμύρνην, ἀγνοεῖ τὸν Σμυρναῖον ποιητὴν, τὸν ἐκλεκτὸν πολίτην, τὸν ἀξιοπρεπῆ ἀντιπρόσωπον καὶ ἐν τέλει κατὰ δυστυχίαν, τὸ καρτερικόν της θῦμα; Ὁ κ. Ἀργυρόπουλος, ὁ πολὺς σήμερον Ἀντιπρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Βουλῆς, ὑπῆρξε λόγιος νέος τῶν Ἀθηνῶν τοῦ 1885. Κατόπιν συνωφρυνώθη ὡς Ῥήγας Ῥαγιάς καὶ ἐτόνισε περιπαθεῖς πρὸς τὴν ἐλευθερίαν ἐπικλήσεις. Εἶδε τὸ ὄνειρόν του πραγματοποιούμενον, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον τὴν καταστροφὴν, τὴν ὁποίαν ἐμυρολόγησε εἰς τὰ «Ἀνιστόρητα» (1925). Ἡ τέφρα τῆς πυρπολουμένης πόλεως δὲν ἐψυχράνθη ἀκόμη εἰς τὰ στήθη τοῦ ποιητοῦ καὶ τὰ κάλλιστα κοσμήματα τῆς νέας συλλογῆς του εἶναι τὰ πρῶτα, τὰ Σμυρναϊκά, ὅπου ὁ ποιητὴς μ' ἓνα δακρύβρεκτον χαμόγελον καὶ τοπικούς ιδιωτισμούς ἐκφράζει τὴν λαϊκὴν τῆς πατρίδος του ψυχὴν, τὴν ἀντίληψιν τῆς νεότητος, τῆς φιλοπατρίας καὶ τῆς λεβεντιάς καὶ πρῶτον τῆς εὐμορφιάς καὶ τῆς ἀγάπης, ἐκεῖ ὅπου χαρακτηρίζεται μὲ τόσῃν περιπάθειαν ἡ Σμυρναία, ἡ Φασουλιώτισσα, ἡ Κορδελιώτισσα, ἡ Μπουρνοβαλιά, ὅλη ἡ ὁδοποιὰ τῆς Ἰωνίας.

Ὁ ἕτερος βραβευόμενος λυρικός τόμος εἶναι «αἱ Κολχίδες» τοῦ κ. Σωτήρη Σκίπη, τοῦ ἀπὸ τοῦ 1897 γνωστοῦ Ἀργοναύτου τῆς ποιήσεως. Ὁ κ. Σκίπης ἔγραψε μακρὰν σειρὰν ἰδικῶν του ἔργων ἐπικῶν, λυρικῶν καὶ δραματικῶν, ἀλλὰ καὶ μεταφράσεις παλαιῶν καὶ νέων ποιητῶν, ἀπὸ τῶν Ἑργῶν τοῦ Ἡσίοδου μέχρι τῶν τετραστίχων τοῦ Ὀμάρ Καριάμ. Τοιοῦτοτρόπως ἡ λυρικὴ του προσπάθεια εἶναι ἀδιάκοπος, βοηθουμένη ἀπὸ τὴν γνῶσιν ξένων λογοτεχνιῶν καὶ ἰδίως τῆς γαλλικῆς. Εἰς τὰς «Κολχίδας» ὁ ποιητὴς διανοίγει, μᾶλλον ἢ ἥττον ἐπιτυχῶς, εὐρεῖς ὁρίζοντας. «Δὲν εἶναι μιά, πολλὰς εἰν' οἱ Κολχίδες» λέγει ὁ πρῶτος στίχος τοῦ βιβλίου, καὶ εἰς τὰς

τολμηράς τον περιπλανήσεις ὁδηγεῖ τὸν ποιητὴν ζωηρὰ φαντασία καὶ δεκτικὴ ποιικίλων ἐντυπώσεων εὐαισθησία. Ὁ κ. Σκίπης ἔχει φυσικὴν κλίσιν πρὸς τὴν κίνησιν, στοργικὴν ἀγάπην πρὸς τὸν στίχον, ἰσόβιον ἀφοσίωσιν εἰς τὴν ὑψηλὴν τῆς ποιήσεως ἀποστολήν. Ἡ Ἀκαδημία μετὰ χαρᾶς ἐπιβραβεύει τοιαύτην πτῆσιν.

Ἀντιθέτως πρὸς τὰ περιζήτητα μικρὰ ποιητικὰ βραβεῖα τὰ γενναιότερα ἱστορικὰ ἔμειναν ἀζήτητα ὥς πλούσιαι γεροντοκόραι. Δηλαδή τὸ ἐξ 25.000 δραχ. τοῦ φιλομούσου ἱατροῦ κ. Λαμπίκη τὸ προοριζόμενον εἰς συγγραφὴν ἐγγχειριδίου τῆς ἀπὸ τοῦ 1453 μέχρι τοῦ 1828 ἑλληνικῆς ἱστορίας, δὲν ἤρρεν ἀκόμη οὐδὲ μέτριον μνηστῆρα. Τὸ δὲ περὶ τῆς ἱστορίας τῆς Μεσσηνίας μυριόδραχμον βραβεῖον τοῦ συναδέλφου κ. Κυριακοῦ ἤρρεν ἓνα, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν ἐκπρόθεσμον. Τὸ ὀκτακισχιλιόδραχμον τῆς Ἀκαδημίας διεξεδίκησαν δύο πραγματεῖαι, ἀλλὰ περιοριζόμεθα μόνον εἰς ἔπαινον τῆς μιᾶς, τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου Σακελλαρίου Πιλάτου «περὶ τοῦ Πυρροβολικοῦ τῶν Βυζαντινῶν». Αἰτία τῆς ἱστορικῆς ἀνεργίας φαίνεται καὶ ἡ σπάνις ἐπαρχιακῶν βιβλιοθηκῶν, περὶ ὧν ἤδη φροντίζει ὁ κ. Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας.

Διὰ τοὺς λόγους τούτους ἀσμένως ἡ Ἀκαδημία ἀπονέμει τὸ ἕτερον τῶν ἐπάθλων τῆς Τραπέζης Ἀθηνῶν εἰς τὸν ἀκάματον Κερκυραῖον ἱστοριοδίφην κ. Σπυρίδωνα Θεοτόκην. Ὁ πρὸ πολλοῦ γνωστὸς ἐρευνητὴς ἐξέδωκεν ἐφέτος τὴν ἀλληλογραφίαν τοῦ Ἐυνάρδου καὶ τοῦ Καποδίστρια, βραβεύομεν δὲ τὸ πολύτιμον τοῦτο ἔργον, ἐρμηνεύοντες τὸ ἔτος 1821, ὡς περιλαμβάνον ὅλον τὸν ἱερὸν ἀγῶνα. Ἀλλὰ δὲν ἀποκλείομεν τὸ δακτυλογραφημένον ὑποβληθὲν ἔργον, ὅπερ δικαιοῦται νὰ μεταλάβῃ τοῦ ἀγῶνος, ὅταν κατὰ τὴν προκήρυξιν ἐκδοθῇ.

Τέλος τὰ δύο μεγάλα βραβεῖα τοῦ Ἑλληναμερικανικοῦ Συνδέσμου Ἀχέπανς 50.000 δραχ. καὶ 25.000 ἡ Ἀκαδημία ἀπονέμει τὸ μὲν πρῶτον εἰς τὴν Κοινότητα Ἀσπροπύργου διὰ τὴν ἐπαύξησιν τοῦ Σχολείου, τὴν προσθήκην Σχολικοῦ περιβόλου, τὴν ἱδρυσιν νηπιαγωγείου, μαθητικοῦ συσσιτίου, τὴν θεμελίωσιν Κοινοτικῆς βιβλιοθήκης, τὸν καλλωπισμὸν τῆς Ἐκκλησίας, τὴν ἱδρυσιν φιλοπώχου ταμείου καὶ τὴν πρόσληψιν ἱεροκήρυκος, τὴν ἀναδάσωσιν καὶ τὸν ἠλεκτροφωτισμὸν τῆς κωμοπόλεως, τὴν ὁδοποιΐαν καὶ τὰ ἀντιπλημμυρικὰ ἔργα. Ὁμολογουμένως ἀρκετά.

Τὸ δὲ δεύτερον εἰς τὴν Κοινότητα Σοφάδων τοῦ Νομοῦ Τρικκάλων διὰ τὰ ἐξυγίαστικά ἔργα, ὅσα ἐξετέλεσε καὶ διὰ προσωπικῆς ἐργασίας τῶν κατοίκων.

Τοιαύτη προόδος γενομένη αὐτοβούλως, εἶναι ἀξία πάσης ἐνισχύσεως καὶ τιμῆς, ἡ δὲ Ἀκαδημία δι' ἑλλειπνὴν περισσοτέρων βραβείων ἀρκεῖται νὰ ἐπαινέσῃ τὸν Δῆμον Σουφλίου καὶ τὴν Κοινότητα Βλάστης τοῦ Νομοῦ Κοζάνης.

Αὕτη, Κυρίαί μου καὶ Κύριοι, ὑπῆρξεν ἡ τελευταία συγκομιδὴ τοῦ ἔτους 1930 καὶ ταῦτα ὑπῆρξαν τὰ ἡμέτερα βραβεῖα, ἀνερχόμενα μὲ ὅσα

ἀπενεμήθησαν κατὰ Δεκέμβριον εἰς 381.950 δραχ. ἤτοι πλέον τῶν 1.000 Ἀγγλικῶν Λιρῶν. Τύχη ὅμως ἀγαθῇ ἢ φιλομουσία τῶν χορηγῶν ἐπιδεικνύεται πρὸς τὴν Ἀκαδημίαν ἀδιακόπως γενναιοτέρᾳ καὶ σήμερον προκηρύσσομεν ἢ ἐπαναλαμβάνομεν τὰ ἀκόλουθα βραβεῖα μέλλοντα ν' ἀπονεμηθῶν τὰ πλεῖστα κατὰ Μάρτιον τοῦ 1932.

Νέα προκηρυσσόμενα καὶ ἐπαναλαμβανόμενα βραβεῖα
τῆς Τάξεως τῶν Γραμμάτων καὶ Καλῶν τεχνῶν.

1^{ον} **Καλλιτεχνικὸν Βραβεῖον 9 χιλ. δραχ. Β. Λαμπίκη** εἰς τὸν κάλλιστον ζωγραφικὸν πίνακα τὸν ἔχοντα θέμα ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως. Ἔργα δεκτὰ μέχρι τέλους Δεκεμβρίου 1931 (κατὰ τοὺς ἐν τοῖς γραφεῖσι τῆς Ἀκαδημίας τεχνικοὺς ὁροὺς). Ἀπονομὴ βραβεῖου τὴν 25^{ην} Μαρτίου 1932.

2^{ον} **Ἐτήσιον ἱστορικὸν ἑπαθλὸν 10 χιλ. δραχ. Κίτσου Μακρυγιάννη** πρὸς βράβευσιν τοῦ καλλίστου ἱστορικοῦ ἔργου τοῦ ἀναφερομένου εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ 1881 μέχρι τοῦ 1912 Ἑλληνικὴν ἱστορίαν καὶ ἰδίως τὴν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως ἀντλούμενον δὲ ἐκ τῶν πηγῶν μετὰ τῆς δεούσης μνείας αὐτῶν. Τὰ ἔργα ἔντυπα ἢ δακτυλογραφημένα ὑποβάλλονται (εἰς 3 ἀντίτυπα) εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἀκαδημίας μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου 1931. Ἀπονομὴ βραβεῖου τὴν 10 Μαΐου 1932.

3^{ον} **2 Ἐπαθλα, 13.500 δραχ. ἐκάτερον, τῆς Τραπεζίης Ἀθηνῶν** εἰς ἔργα σχετικὰ πρὸς τὴν ἀπὸ τοῦ 1453 μέχρι τοῦ 1821 ἑλληνικὴν ἱστορίαν μνημονεύοντα τὰς πηγάς. Εἶναι δεκτὰ ἔργα ἐκδοθέντα κατὰ τὸ 1831, ὧν δύο ἀντίτυπα κατετέθησαν εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῆς Ἀκαδημίας μέχρι 31^{ης} Δεκεμβρίου 1931. Ἀπονομὴ βραβεῖου κατὰ Μάρτιον 1932.

4^{ον} **Ἐπαθλὸν 9 χιλ. δραχ. Δ. Βικέλα**, ἀπονεμόμενον εἰς πρωτότυπον ἑλληνικὸν μυθιστόρημα—ἢ σειρὰν διηγημάτων ἀποτελούντων τόμον—ὅπερ ἤθελε κριθῇ προέχον ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ὡς λογοτεχνικὸν ἔργον μεταξὺ τῶν ἀπὸ 1^{ης} Ἰανουαρίου 1931 μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1932 εἰς βιβλίον τὸ πρῶτον ἐκδοθέντων, ὧν κατὰ τὸν νόμον ἀντίτυπα κατετέθησαν εἰς τὴν Ἑθνικὴν βιβλιοθήκην μέχρι τῆς ἐσπέρας τῆς 31^{ης} Δεκεμβρίου 1932. Ἀπονομὴ βραβεῖου κατὰ Μάρτιον 1933.

5^{ον} **Ἐπαθλὸν 22.500 δραχ. Βασ. Λαμπίκη** πρὸς συγγραφὴν ἐγχειριδίου ἱστορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους ἀπὸ τοῦ 1453 μέχρι τοῦ 1828 ὅχι μακροτέρου τῶν 400 σελίδων μετὰ 100 τοῦλάχιστον εἰκόνων καὶ ἀναγραφῆς τῶν πηγῶν ἐν παραρτήματι. Ἔργα δεκτὰ μέχρι 31^{ης} Δεκεμβρίου 1931 εἰς τρία δακτυλογραφημένα ἀντίτυπα μετὰ καταλόγου τῶν εἰκόνων. Ἀπονομὴ βραβεῖου κατὰ Μάρτιον 1932.

6^{ον} **Βραβεῖον 4.500 δραχ. Βασ. Λαμπίκη** εἰς τὸ ἄριστον θεατρικὸν ἔργον

τὸ εἰς βιβλίον τὸ πρῶτον ἐκδοθὲν ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1930 μέχρι 31ης Δεκεμβρίου 1931, τοῦ ὁποίου κατὰ τὸν νόμον ἀντίτυπα κατετέθησαν εἰς τὴν Ἑθνικὴν Βιβλιοθήκην μέχρι τῆς ἐσπέρας τῆς 31ης Δεκεμβρίου 1931. Ἀπονομὴ βραβείου κατὰ Μάρτιον 1932.

7ον **Βραβεῖον 9 χιλ. δρχ. Γ. Κυριακοῦ** πρὸς συγγραφὴν μονογραφίας περὶ τῆς πολιτικῆς καὶ οἰκονομικῆς ἱστορίας τῆς Μεσσηνίας, ἀπὸ τῶν Στανροφοριῶν μέχρι τῆς ὑπὸ τῶν Τούρκων ὀλοσχεροῦς κατακτήσεως αὐτῆς τῷ 1715 ἀντλουμένης, ἀπὸ τῶν πηγῶν μετὰ τῆς δεούσης μνείας αὐτῶν. Ἔργα δεκτὰ ὑποβαλλόμενα εἰς τρία δακτυλογραφημένα ἀντίτυπα μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου 1931. Ἀπονομὴ βραβείου κατὰ Μάρτιον 1932.

8ον **Τρία ἔπαθλα ἐξ 8 χιλ. δρχ. ἕκαστον τῆς Ἀκαδημίας:**

α') εἰς γλωσσικὴν μελέτην ἀναφερομένην εἰς τὰς νῦν ἐν Μακεδονίᾳ λαλουμένας ὑπὸ τῶν κατοίκων καὶ τῶν ἐποίκων διαλέκτους ὑποβαλλομένην εἰς τρία δακτυλογραφημένα ἀντίγραφα μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου 1931.

β') εἰς τὴν καλυτέραν πραγματείαν τὴν ἀναφερομένην εἰς οἵανδήποτε περιόδον τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας, ἡντλημένην δὲ ἐκ τῶν πηγῶν μετὰ τῆς μνείας αὐτῶν ἐκ τῶν ἐκδοθεισῶν καὶ τῶν ἐκδοθησομένων κατὰ τὰ ἔτη 1928-1931, ὧν ἀπεστάλησαν 5 ἀντίτυπα εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τῆς Ἀκαδημίας, ἥ ἀνεκδότων ὑποβληθησομένων εἰς τρία δακτυλογραφημένα ἀντίγραφα μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου 1931.

γ') εἰς ἱστορίαν τῆς Μακεδονίας ἀπὸ τοῦ 1430-1878, ἡντλημένην ἐκ τῶν πηγῶν μετὰ μνείας αὐτῶν, ὑποβαλλομένην εἰς 3 δακτυλογραφημένα ἀντίγραφα μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου 1931. Ἀπονομὴ ἑκάστου τῶν ἀνωτέρω κατὰ Μάρτιον τοῦ ἐπομένου ἔτους.

9ον **Καλλιτεχνικὸν βραβεῖον 50 χιλ. δρχ. Ἑμμ. Μπενάκη** εἰς τὸν Ἀρχιτέκτονα, ὅστις θὰ ὑποβάλῃ τὰ ἄριστα σχέδια ἐκτελεσθέντος ἢ καὶ μόνον σχεδιασθέντος πρωτοτύπου ἀρχιτεκτονικοῦ ἔργου, προτιμωμένων τῶν Ἑλληνικοῦ ὅνυμου πασσῶν τῶν περιόδων, κατὰ τοὺς ἐν τοῖς γραφείοις τῆς Ἀκαδημίας τεχνικοὺς ὁρους. Ἔργα δεκτὰ μέχρι τῆς 31ης Δεκεμβρίου 1931. Ἀπονομὴ βραβείου κατὰ Μάρτιον 1932.

10ον **Βραβεῖον 45 χιλ. δρχ. Ἑλληνικῆς Λέσχης Ἀλεξανδρείας** ἐπὶ τῷ ἑορτασμῷ τῆς ἑκατονταετηρίδος τῆς Ἑλληνικῆς Ἀνεξαρτησίας ἀπονεμηθησόμενον πρὸς βράβευσιν ἔργου ζωγραφικοῦ ἢ καλλιτεχνικοῦ συναφοῦς πρὸς τὴν ἀναγέννησιν τῆς Ἑλλάδος. Ἐντολῇ τῆς ἀγωνοθέτιδος Λέσχης ἢ Ἀκαδημίας θὰ ἐκλέξῃ τὸ βραβευθησόμενον κατὰ τὴν ἀπόλυτον αὐτῆς περὶ ὑπεροχῆς ἐκτίμησιν ἄνευ οὐδενὸς περιορισμοῦ, ἀδιακρίτως εἴτε ἐκ τῶν ἱστορικῶν ἢ φιλολογικῶν ἔργων εἴτε μεταξὺ ἔργων ζωγραφικῆς, μουσικῆς, ἢ γλυπτικῆς, ὅσα ἤθελον παραχθῇ κατὰ τὴν ἀπὸ 25 Μαρτίου

1930 ἕως 25 Μαρτίου 1933 περίοδον. Ἀπονομὴ τῶν βραβείων κατὰ Δεκέμβριον 1933.

11^{ον} **Βραβεῖον 45 χιλ. δρχ. τοῦ Δήμου Ἀθηναίων** διὰ τὴν καλυτέραν ἱστορίαν τῶν Ἀθηνῶν ἀπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου μέχρι τῆς ὀριστικῆς ἀλώσεως τῶν Ἀθηνῶν ὑπὸ τῶν Τούρκων μετὰ μνείας τῶν πηγῶν. Ἔργα δεκτὰ ὑποβαλλόμενα εἰς τρία δακτυλογραφημένα ἀντίγραφα μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου 1932. Ἀπονομὴ βραβεῖον κατὰ Μάρτιον 1933.

12^{ον} **Βραβεῖον 25 χιλ. δρχ. τῆς Κυρίας Ἑλενας Βενιζέλου** εἰς τὸ ἄριστον τῶν παντὸς εἶδους λογοτεχνικῶν ἔργων, τῶν ἐκδοθησομένων ἐντὸς τοῦ ἔτους 1931. Ἀπονομὴ βραβεῖον κατὰ τὴν 25^{ην} Μαρτίου 1932.

13^{ον} **Μαυρογένεια Βραβεῖα.** Τέλος ἡ Ἀκαδημία πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς διαθήκης τοῦ ἀειμνήστου Ἀλεξάνδρου Σ. Μαυρογένους καὶ συμφώνως πρὸς τοὺς ἐν αὐτῇ λεπτομερῶς ἐκτιθεμένους ὅρους προκηρύσσει τὰ ἑξῆς δύο Μαυρογένεια βραβεῖα:

α') **Εἰς μνήμην Μαδῶς Μαυρογένους**, ἀπονεμηθησόμενον τὴν Κυριακὴν 13 Δεκεμβρίου 1931 Λιρῶν Ἀγγλ. 135, εἰς ἄτομον ἢ οἰκογένειαν ἔντιμον, διακρινομένην διὰ συνεχεῖς μετ' αὐτοθυσίας πράξεις ὑπὲρ τοῦ πλησίου ἢ τῆς Κοινωνίας.

β') **Εἰς μνήμην Στεφάνου Μαυρογένους**, ἀπονεμηθησόμενον τὴν α' Κυριακὴν τοῦ Ἀπριλίου 1932, Λιρῶν Ἀγγλ. 135 πρὸς βράβευσιν τοῦ ἀρίστου κατὰ τὸ 1931 ἐκδοθησομένου συγγράμματος, τοῦ ἀναφερομένου εἰς τὴν λογοτεχνίαν ἢ τὴν ἐπιστήμην ἢ εἰς ἕξοχον ἐφεύρεσιν.

Τὰ δύο ἄδρᾶ Μαυρογένεια βραβεῖα ἀφιερωμένα εἰς τὴν μνήμην ἐνὸς εὐγενεστάτου μάρτυρος καὶ μιᾶς ὥραίας Ἀμαζόνης τοῦ 1821, ἀναβαπτίζουσιν τὴν ψυχὴν μας εἰς τὴν ἱερὰν πηγὴν τοῦ ἐθνικοῦ ἀγῶνος. Ἐκεῖθεν ἡ αἵματωμένη ἀκόμη φυλὴ θὰ πίνῃ πάντοτε τὸ ἀθάνατον τῆς παραδόσεως νερὸν καὶ θ' ἀπλώσῃ πάλιν τὰ περὰ της.